ĢENERĀLADVOKĀTA M. POJAREŠA MADURU [*M. POIARES MADURO*] SECINĀJUMI,

sniegti 2009. gada 9. jūlijā [1]

1. Šī lieta ir par to, kā interpretējams Sestās PVN direktīvas [2] 4. panta 1. un 2. punkts. Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai saimnieciska darbība šīs direktīvas izpratnē ir noteikti finanšu darījumi, ko veikusi politiska partija.

I — Lietas fakti un uzdotie prejudiciālie jautājumi

2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja pamata prāvā ir *Sozialdemokratische Partei Österreichs* (Austrijas Sociāldemokrātiskā partija, turpmāk tekstā — "*SPÖ*"), Karintijas [*Carinthia*] federālās zemes organizācija. Šo federālās zemes organizāciju veido atsevišķas apgabalu un vietējās organizācijas. Federālās zemes organizācijai un arī apgabalu organizācijām ir juridiskas personas statuss, bet vietējām organizācijām šāda statusa nav.

3. Laika periodā no 1998. līdz 2004. gadam apelācijas sūdzības iesniedzēja savām vietējām organizācijām veica dažādas sabiedrisko attiecību un reklāmas darbības saistībā ar dažādām vēlēšanām Austrijā. Būtībā tā darbojās kā centrāla iepirkumu aģentūra, kas iegādājās reklāmas materiālus, kuri pēc tam par samaksu tika nodoti apgabalu un vietējām organizācijām. Tā organizēja arī ikgadējo partijas balli. Minētās darbības tika sauktas par "ārējo reklāmu", pretnostatot tās partijas amatpersonu mācībām, kas tika dēvētas par "iekšējo reklāmu". Izskatāmā lieta attiecas vienīgi uz "ārējo reklāmu".

4. *SPÖ* savās nodokļu deklarācijās norādīja dažādas summas saistībā ar to apgrozījumu attiecībā uz "ārējo reklāmu", kas ir apliekams ar nodokli, un prasīja atskaitīt atbilstošo priekšnodokli. Starp *SPÖ* un nodokļu iestādēm radās strīds par to, vai, ciktāl tā veic ārējās reklāmas darbības par labu savām vietējām organizācijām, apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši Sestajai PVN direktīvai ir uzskatāma par nodokļa maksātāju, kas ir tiesīgs atskaitīt šajā sakarā samaksāto priekšnodokli. *Finanzamt Klagenfurt* (Klāgenfurtes Finanšu pārvalde) uzskatīja, ka *SPÖ* nevarēja uzskatīt par nodokļu maksātāju direktīvas izpratnē. *SPÖ* iesniedza apelācijas sūdzību

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Unabhängiger Finanzsenat (Neatkarīgā nodokļu palāta), Klāgenfurte, kas Tiesai uzdeva šādus astoņus jautājumus:

"1) Vai Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (turpmāk tekstā — "Sestā direktīva"), 4. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka politiskās partijas tiesiski patstāvīgas federālās zemes organizācijas [*Landesorganisation*] "ārējā reklāma" sabiedrisko attiecību darba, informācijas sniegšanas, partijas pasākumu īstenošanas, reklāmas materiālu piegāžu apgabalu organizācijām un ikgadējas balles (*SPÖ* balle) organizēšanas un rīkošanas formā ir uzskatāma par saimniecisku darbību, ja, īstenojot minētās darbības, tiek gūti ieņēmumi no ar "ārējo reklāmu" saistīto izdevumu turpmākas aprēķināšanas (daļējā apmērā) tāpat tiesiski patstāvīgajām partijas vienībām (apgabalu organizācijas utt.) un ieejas maksas saistībā ar balles rīkošanu?

2) Vai, novērtējot, vai pastāv "saimnieciska darbība" Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punkta izpratnē, ir nozīme tam, ka 1) jautājumā minētās darbības "atspoguļojas" federālās zemes organizācijā un tādējādi ir noderīgas arī tai? Lietas būtību raksturo tas, ka šo darbību rezultātā, ja arī ne priekšplānā, tad tomēr kā neizbēgamas sekas, vienmēr tiek reklamēta arī partija kā tāda, kā arī tās politiskie mērķi un uzskati.

3) Vai vēl var būt "saimnieciska darbība" iepriekš minētajā izpratnē, ja "ārējai reklāmai" veiktie izdevumi ilgstoši un daudzkārtēji pārsniedz no šīs darbības gūtos ieņēmumus, ko veido ieņēmumi no izdevumu turpmākās aprēķināšanas un no balles rīkošanas?

4) Vai "saimnieciskā darbība" ir arī tad, ja izdevumu turpmākā aprēķināšana netiek veikta atbilstoši tieši saskatāmiem saimnieciskiem kritērijiem (piemēram, izmaksu nodošana atbilstoši to izraisīšanai vai atbilstoši izmantošanai), un tas, vai un kādā apmērā vietējās organizācijas piedalās federālās zemes organizācijas izdevumos, būtībā ir atstāts to pašu ziņā?

5) Vai "saimnieciskā darbība" ir arī tad, ja reklāmas pakalpojumu izdevumu aprēķināšana vietējām organizācijām notiek izmaksu iekšējās nodošanas formā, kur apmērs ir atkarīgs no attiecīgās vietējās organizācijas biedru skaita, no vienas puses, un no šīs vietējās organizācijas nosūtīto deputātu skaita, no otras puses?

6) Vai, izlemjot jautājumu, vai tiek veikta saimnieciska darbība, piemaksas no sabiedriskiem līdzekļiem, kuras nav uzskatāmas par ar nodokli apliekamo atlīdzību (kā, piemēram, partiju atbalsts atbilstoši Karintijas *Parteienförderungsgesetz* (Partiju atbalsta likums), ir jāņem

vērā tāpat kā saimnieciskās priekšrocības?

II — Vērtējums

5. Sestās PVN direktīvas 2. pantā ir noteikts:

"[PVN] jāmaksā:

7) Gadījumā, ja tā saucamā "ārējā reklāma", aplūkojot to atsevišķi, ir saimnieciska darbība Sestās direktīvas 4. panta 1. un 2. punkta izpratnē, vai tas, ka sabiedrisko attiecību darbība un vēlēšanu reklāma ietilpst politiskās partijas darbības pamatjomā un ir *conditio sine qua non* politisko mērķu un satura īstenošanai, liedz šo darbību kvalificēt kā "saimniecisku darbību"?

1. Par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kā tāds rīkojas;

2. Par preču ievešanu."

8) Vai apelācijas sūdzības iesniedzējas veiktā par "ārējo reklāmu" dēvētā darbība ir tāda, ka to var salīdzināt ar komerciālu reklāmas organizāciju veikto darbību Sestās direktīvas D pielikuma (10. punkts) izpratnē, un tātad tā saturiski atbilst minētajai reklāmas organizāciju darbībai? Ja atbilde uz jautājumu ir apstiprinoša, vai veikto darbību apjomu, ņemot vērā konkrēto izdevumu/ieņēmumu struktūru pārsūdzības vajadzībām nozīmīgajā laikposmā, var kvalificēt kā tādu, kas "nav nenozīmīgs"?"

6. Sestās PVN direktīvas 4. panta 1., 2. un 5. punktā ir noteikts:

"1. Nodokļa maksātājs nozīmē visas personas, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

2. Šā panta 1. punktā minētā saimnieciskā darbība aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbības, ieskaitot kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbības. Ilglaicīga materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana nolūkā gūt no tā ienākumus arī uzskatāma par saimniecisku darbību.

[..]

5. Valstis, reģionālās un vietējās pārvaldes iestādes, kā arī citus publisko tiesību subjektus neuzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz darbībām vai darījumiem, kuros tās iesaistās kā valsts iestādes, pat ja tās šo darbību vai darījumu sakarā ievāc nodokļus, iemaksas, ziedojumus vai maksājumus.

Tomēr, iesaistoties šādās darbībās vai darījumos, tās uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz minētajām darbībām vai darījumiem, ja to uzlūkošana par personām, kas nav nodokļu maksātāji, radītu nozīmīgus konkurences traucējumus [..]."

7. Tiesai ir jāizlemj, vai ārējā reklāma, ko veica *SPÖ* Karintijas federālās zemes organizācija, ir "saimnieciska darbība" Sestās PVN direktīvas 4. panta izpratnē, padarot šo organizāciju par "nodokļa maksātāju" saskaņā ar šo direktīvu. Ja tas tā ir, tad Karintijas federālās zemes organizācija var izmantot tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumu saskaņā ar direktīvas 17. pantu, ja nē, tad šādas tiesības izmantot nevar.

8. Pats attiecīgās tiesību normas formulējums skaidri parāda, ka "saimnieciskas darbības" jēdziens ir jāinterpretē plaši. Kā Tiesa ir izskaidrojusi spriedumā lietā *T-Mobile Austria*, ""saimnieciskas darbības" jēdziena [tvērums ir ļoti plašs] un [..] jēdziena [definīciju analīze parāda] [..] tā objektīvo raksturu, jo tiek aplūkota pati darbība neatkarīgi no tās mērķa un rezultāta" [3]. Tāpēc 4. panta piemērošanas jomā ietilpst "visas ražošanas, izplatīšanas un pakalpojuma sniegšanas fāzes" [4].

9. Tomēr 4. panta 2. punktā uzskaitītās darbības var pienācīgi uzskatīt par "saimnieciskām darbībām", padarot tās veicošo

3 — 2007. gada 26. jūnija spriedums lietā C-284/04 *T-Mobile Austria* u.c. (Krājums, I-5189. lpp., 35. punkts). Skat. arī 2006. gada 21. februāra spriedumu lietā C-223/03 *University of Huddersfield* (Krājums, I-1751. lpp., 47. punkts).

4 — 2003. gada 26. jūnija spriedums lietā C-305/01 *MGK-Kraftfahrzeuge-Factoring* (*Recueil*, I-6729. lpp., 42. punkts).

personu par "nodokļa maksātāju" vienīgi tad, ja to mērķis ir pastāvīgi gūt ienākumus [5]. No tā izriet, ka, ja darbība sniedz ienākumus vienīgi pa laikam vai vispār nesniedz ienākumus, persona, kas šo darbību veic, nav "nodokļa maksātājs", kam ir tiesības atskaitīt priekšnodokli.

10. Turpinot, Sestās PVN direktīvas 2. pantā ir noteikts, ka ar PVN apliek "preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko [veic] par atlīdzību". Šādi atlīdzības pastāvēšana tiek izvirzīta kā priekšnoteikums, lai PVN būtu piemērojams konkrētam darījumam. Šī norma ir daļa no II sadaļas, kas nosaka direktīvas piemērošanas jomu kopumā. Tāpēc ikvienas citas šīs direktīvas normas interpretācijai jānotiek 2. panta kontekstā. Es piekrītu *Finanzamt Klagenfurt*, Grieķijas valdībai un Komisijai, ka pakalpojumu sniegšana bez atlīdzības nav "saimnieciska darbība" direktīvas 4. panta izpratnē.

11. Pirmais, kas ir jāatzīmē, ir tas, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru — pakalpojumu sniegšana ir apliekama ar PVN "vienīgi tad, ja pastāv tieša saikne starp sniegto pakalpojumu un saņemto atlīdzību" [6]. Turpinot, Tiesa jau ir apskatījusi iespaidu, kāds ir prasībai, lai pastāvētu atlīdzība, uz informācijas un reklāmas pakalpojumu sniegšanu. Lieta *Hong Kong Trade Development Council* [7] attiecās uz Nīderlandes Nodokļu pārvaldes atteikumu par nodokļa maksātāju atzīt Honkongas Tirdzniecības attīstības padomes [*Hong Kong Trade Development Council in the Netherlands*] biroju Nīderlandē. Birojs uzņēmējiem bez atlīdzības sniedza informāciju par Honkongu un iespējas uzņēmējdarbībai ar Honkongas uzņēmējiem. Tiesa nosprieda, ka biroju nevarēja uzskatīt par nodokļa maksātāju, jo tas neguva ienākumus no informācijas sniegšanas. Tā norādīja, ka, "ja personas darbības izpaužas vienīgi kā pakalpojumu sniegšana bez tiešas atlīdzības, nav pamata [nodokļa] aprēķināšanai un attiecīgie bezatlīdzības pakalpojumi tādēļ netiek aplikti ar pievienotās vērtības nodokli. Šādos apstākļos persona, kas sniedz pakalpojumus, ir jāpielīdzina gala patērētājam. [..] Faktiski saikne starp to un preču vai pakalpojumu saņēmējs neietilpst nekādā līgumu kategorijā, kas varētu būt nodokļu saskaņošanas priekšmets [..]; šajos apstākļos pakalpojums, kas sniegts bez atlīdzības, pēc sava rakstura atšķiras no darījumiem, kas apliekami ar nodokli, kuri, pievienotās vērtības nodokļa sistēmas ietvaros paredz cenas vai atlīdzības noteikšanu" [8].

12. Tiesa jautājumu par centrāli pasūtinātu reklāmas pakalpojumu sniegšanu apskatīja *Apple and Pear Development Council* [9].

5 — 1990. gada 4. decembra spriedums lietā C-186/89 *van Tiem* (*Recueil*, I-4363. lpp., 18. punkts), 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-77/01 *EDM* (*Recueil*, I-4295. lpp., 48. punkts), iepriekš 3. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā C-284/04 *T-Mobile Austria* u.c., 38. punkts.

6 — 1981. gada 5. februāra spriedums lietā 154/80 *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats* (*Recueil*, 445. lpp., 12. punkts), 1988. gada 23. novembra spriedums lietā 230/87 *Naturally Yours Cosmetics* (*Recueil*, 6365. lpp., 11. punkts).

7 — 1982. gada 1. aprīļa spriedums lietā 89/81 (*Recueil*, 1277. lpp.).

8 — Turpat, 10. punkts.

9 — 1988. gada 8. marta spriedums lietā 102/86 *Apple and Pear Development Council* (*Recueil*, 1443. lpp.).

Padome bija publisko tiesību iestāde, kuras funkcijas bija saistītas ar Anglijā un Velsā audzētu ābolu un bumbieru kvalitātes reklamēšanu un veicināšanu. Par reklamēšanu tika samaksāts ar obligātu ikgadēju maksājumu, kas bija jāmaksā ābolu un bumbieru audzētājiem pēc likmes, kura nepārsniedza summu, kas bija noteikta attiecībā uz katru zemes hektāru, kurš bija apstādīts ar ābelēm vai bumbierēm, vai noteiktu summu par katriem 50 kokiem, kas bija iestādīti uz audzētāja zemes. Tiesa atzīmēja, ka Padomes funkcijas bija saistītas ar audzētāju kopīgajām interesēm un viss labums, kas radās no tās reklāmas darbībām, nāca par labu visai nozarei; individuāli lauksaimnieki šādu labumu guva vienīgi netieši. Turpinot, nepastāvēja saistība starp individuālu lauksaimnieku gūtā labuma līmeni un obligātā maksājuma summu, kas tiem bija jāmaksā Padomei. Maksājums izrietēja nevis no līgumiska, bet ar likumu noteikta pienākuma, un tas bija maksājams neatkarīgi no tā, vai individuālais lauksaimnieks bija, vai nebija guvis labumu no Padomes reklāmas aktivitātēm. Tiesa secināja, ka Padomes darbība "nebija "veikta [..] pakalpojumu sniegšana"" [10].

13. Iepriekš minēto spriedumu apvienoto iespaidu Tiesa izskaidroja spriedumā lietā *Tolsma* [11]. Prasītājs pamata prāvā, Tolsma [*Tolsma*], bija ielu muzikants, kurš vāca ziedojumus no garāmgājējiem. Nīderlandes nodokļu iestādes par šo darbību iekasēja PVN. Viņš apgalvoja, ka šie ziedojumi nebija apliekami ar PVN, jo garāmgājējiem nebija pienākuma viņam maksāt, un kad viņi nolēma viņam samaksāt, viņi paši izlēma samaksas lielumu. Nodokļu iestādes uzskatīja, ka pastāvēja tieša saikne starp sniegto pakalpojumu un saņemtajiem maksājumiem, kā rezultātā viņa darbība bija uzskatāma par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību. Tiesa nosprieda, ka "pakalpojumu sniegšana ir veikta "par atlīdzību" Sestās direktīvas 2. panta 1. punkta izpratnē un tādējādi ir apliekama ar nodokli vienīgi tad, ja pastāv juridiskas attiecības starp pakalpojuma sniedzēju un saņēmēju, saskaņā ar kuru notiek savstarpējs izpildījums, pakalpojuma sniedzēja saņemtajai atlīdzībai veidojot vērtību, kas ir sniegta par saņēmējam sniegto pakalpojumu" [12].

14. Izskatāmajā lietā valsts tiesa rīkojumā par prejudiciālo jautājumu uzdošanu norāda, ka laika periodā no 1998. līdz 2003. gadam *SPÖ* federālās zemes organizācija tikai ierobežotā mērā izmaksas par reklāmas un sabiedrisko attiecību pakalpojumiem nodeva apgabalu un vietējām grupām. Nepastāvēja skaidri kritēriji maksājumu aprēķināšanai un šķiet, ka vietējās organizācijas pašas varēja — atbilstoši saviem finanšu resursiem — izlemt, vai dot ieguldījumu federālās zemes organizācijas izmaksās. Ir skaidrs, ka *SPÖ* nebija partijas iekšējo noteikumu, kas regulētu maksāšanas kārtību par šādiem pakalpojumiem. 2004. gadā situācija nedaudz mainījās. Sākot ar šo gadu par noteiktiem reklāmas pakalpojumiem rēķini tika izrakstīti apgabalu grupām "reklāmas maksājuma" formā, kura apmēru noteica attiecīgā apgabala partijas biedru skaits un šī apgabala ievēlēto parlamenta deputātu skaits.

10 — Turpat, 17. punkts.

11 — 1994. gada 3. marta spriedums lietā C-16/93 (*Recueil*, I-743. lpp.).

12 — Turpat, 14. punkts.

Šī naudas summa sedza tikai ierobežotu daļu no izmaksām, kas radās *SPÖ* federālās zemes organizācijai, kurai pastāvīgi bija zaudējumi no tās reklāmas un sabiedrisko attiecību darbībām.

15. Es domāju, ka ir skaidrs, ka izskatāmā lieta ir analoģiska lietām *Hong Kong Trade Development Council*, *Apple and Pear Development Council* un *Tolsma*. Attiecībā uz laika periodu no 1998. līdz 2003. gadam nepastāvēja sistēma, lai regulāri nodotu reklāmas izmaksas apgabalu un lokālajām grupām, šim grupām nebija līgumiska vai citādi noteikta pienākuma dot savu ieguldījumu; un ja tās nolēma šādu ieguldījumu dot, tās pašas, atkarībā no savas finansiālās situācijas, izlēma sava ieguldījuma apmēru. Šāda vienošanās ir pakalpojumu sniegšana bez tiešas atlīdzības.

16. 2004. gadā ieviestās sistēmas būtība nozīmīgi neatšķiras. Arī šajā gadījumā nepastāvēja savstarpējs izpildījums: vietējās organizācijas patiesībā nemaksāja par pakalpojumiem, ko tās saņēma, jo ieguldījuma apjoms, ko tās maksāja federālās zemes organizācijai, neatbilda tās sniegto reklāmas un sabiedrisko attiecību faktiskajai vērtībai; un ieguldījumi tika aprēķināti pēc nemainīgas likmes, kas pamatota ar partijas biedru skaitu attiecīgajā apgabalā un no apgabala ievēlēto parlamenta deputātu skaitu. Tādēļ federālās zemes organizācijai radās nozīmīgi un pastāvīgi zaudējumi. Turpinot, federālās zemes organizācijas veikto darbību rezultātā iegūtā atpazīstamība deva labumu partijai kopumā; jebkāds labums, ko guva apgabala un lokālās grupas, bija nevis individuāls un tiešs, bet papildu un netiešs.

17. Visbeidzot, ir jāizsaka plašāks viedoklis par sabiedrisko attiecību un reklāmas raksturu izskatāmajā lietā. Kā pareizi norādīja *Finanzamt Klagenfurt* un Grieķijas valsts, šis ir tipisks politisko uzskatu paušanas gadījums. Politiskās partijas sabiedriskajās attiecībās un reklāmā iesaistās nevis lai gūtu ienākumus, bet lai darītu savas idejas zināmas sabiedrībai. Tām ir galvenā loma reprezentatīvas demokrātijas sistēmā, un uz ārpusi vērstās aktivitātes, ko tās organizē, ir daļa no funkcijām, ko šīs partijas veic kā šīs sistēmas dalībnieki. Jebkāds finanšu elements, ko ietver partiju reklāma, ir pakārtots šādas reklāmas politiskajam raksturam. Kad *SPÖ* federālā organizācija veica "ārējās reklāmas" darbības par labu savām vietējām organizācijām saistībā ar virkni dažādu vēlēšanu Austrijā (pašvaldība, federālās zemes asambleja, valsts asambleja, federālā prezidentūra), tā rīkojās nevis kā tirgus dalībnieks, kas vadās pēc finanšu apsvērumiem, bet gan kā politiska organizācija, kas tiecas uz uzvaru vēlēšanās.

18. Šādu secinājumu neliek apšaubīt apstāklis, ka *SPÖ* saņēma valsts finansējumu atbilstoši Austrijas tiesiskajam regulējumam par politisko partiju finansēšanu. Šie ieņēmumi nav ieņēmumi, kas radušies saimnieciskas darbības rezultātā, demokrātiskā sistēmā partijas finansē no sabiedriskiem līdzekļiem, lai tās varētu veikt savas politiskās funkcijas par labu pilsoņiem. Sabiedrisko līdzekļu

finansējuma pastāvēšana nostiprina nostāju, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas reklāmas darbības nav saimnieciska darbība par atlīdzību. Austrijas valsts finansēja *SPÖ* tieši tādēļ, ka tā ir nevis parasts tirgus dalībnieks, bet gan politiska grupa, kuras prioritātes atšķiras no komerciāla uzņēmuma prioritātēm. Līdz ar to nav pamata salīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēju ar komerciālu reklāmas aģentūru, kura pēc sava rakstura darbojas reklāmas jomā, lai pelnītu naudu. Kontrastam — ja man tiktu piedots ironiskais tonis — būtu vispārīgi nepiedienīgi, ja politiska partija iesaistītos politiskās darbībās, lai gūtu peļņu: parasti tā tiktu uzskatīta par korupciju.

19. Tomēr, neraugoties uz iepriekš minēto, es vēlētos norādīt, ka var pastāvēt apstākļi, kad politiska partija iesaistās saimnieciskā darbībā, kas pēc sava rakstura ir komerciāla, par atlīdzību piegādājot preces vai sniedzot pakalpojumus. Tiesas sēdē Grieķijas valdība sniedza piemēru par partiju, kas bija atvērusi un vadīja veikalu, kurā tika tirgoti bioloģiski produkti, kā arī piemēru par citu partiju, kas uzņēmumiem pārdeva reklāmas vietas savās publikācijās. Es uzskatu, ka abas darbības ir "saimnieciskas darbības" direktīvas izpratnē un padara attiecīgo partiju par "nodokļa maksātāju", kam ir jāmaksā PVN. Taču *SPÖ* federālās zemes "ārējās reklāmas" darbības nav šādas saimnieciskas darbības.

III — Secinājumi

20. Es tāpēc ierosinu Tiesai, atbildot uz iesniegtajiem jautājumiem, norādīt, ka Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 4. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka politiskās partijas tiesiski patstāvīgas federālās zemes organizācijas "ārējā reklāma" sabiedrisko attiecību darba, informācijas sniegšanas, partijas pasākumu īstenošanas, reklāmas materiālu piegāžu apgabalu organizācijām un ikgadējas balles [*SPÖ* balle] organizē-

šanas un rīkošanas formā nav uzskatāma par saimniecisku darbību, ja, īstenojot minētās darbības, tiek gūti ieņēmumi no ar "ārējo reklāmu" saistīto izdevumu turpmākas aprēķināšanas (daļējā apmērā) tāpat tiesiski patstāvīgajām partijas vienībām (apgabalu organizācijas utt.) un ieejas maksas saistībā ar balles rīkošanu.

Turklāt piemaksas no sabiedriskiem līdzekļiem, kas tiek maksātas politiskajai partijai atbilstoši valsts tiesiskajam regulējumam par partiju finansēšanu, nav saimnieciska priekšrocība, kas attiecīgo darbību padarītu par "saimniecisku darbību" Sestās PVN direktīvas izpratnē.